

Ἀφούσκωτος 1, δ ιδ.: Ἀσκι ἀφούσκιστο.

ἀφούσκιστος ἐπίθ. (II) πολλαχ. ἀφούσκιος πολλαχ. ἀφούσκητος Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φουσκιστός <φουσκίζω (II). Τὸ ἀφούσκητος κατὰ τὰ ἐκ περισπωμένων ρημάτων παραγόμενα.

Ὁ μὴ λιπανθεὶς διὰ κόπρου ἔνθ' ἀν.: Ἀφούσκιστο χτήμα - χωράφι κττ. Ἀφούσκιγη σταφίδα (σταφιδάμπελος). Συνών. ἀκόπριστος 2, ἀκοπρος, ἀλέριστος, ἀλέρωτος (I) 2.

ἀφουσκομάτιστατος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀφουσκομάθιστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀμάρτ. ἐπιθ. φουσκοματίστατος <φουσκοματίζω.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἐφούσκωσαν οἱ ὀφθαλμοί, ἐπὶ γεωμήλων: Πατάτες ἀφουσκομάθιστες (ἀκατάλληλοι πρὸς φύτευσιν).

ἀφούσκωτος ἐπίθ. κοιν. ἀφούσκουτους βόρ. ιδιῶμ. ἀφούσκωτε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. φουσκωτός.

1) Ὁ μὴ ἐξογκωθείς, ὁ μὴ διωγκωμένος δι' ἐμφυσηματος ἢ οἰουδήποτε ἄλλου μέσου κοιν.: Ἀφούσκωτο ἀσκή - πλεμόνι κττ. Συνών. ἀφούσκιστος (I). β) Ὁ μὴ κολπωθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἐπὶ ἱστίων κοιν.: Ἀπὸ τὴν μπουνάτσα εἶναι ἀφούσκωτα τὰ πανγιά. γ) Ὁ μὴ ὑποστάς τὴν ἀναγκαίαν ζύμωσιν, ἐπὶ ἄρτου κοιν.: Ἀφούσκωτο ψωμί. Συνών. καὶ ἀντίθ. ιδ. ἐν λ. *ἀνανέβαστος 2. 2) Σκωπτικῶς ἐπὶ γυναικός, ἢ μὴ ἔγκυος κοιν.

ἀφούχτιστος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φουχτίστατος <φουχτίζω.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν περιέδραξέ τις ἐν τῇ παλάμῃ. 2) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ περιληφθῇ ἐν τῇ παλάμῃ. Συνών. ἀφούχτωτος 1.

ἀφούχτωτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀφούχτουτους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φουχτωτός <φουχτώνω.

1) Ἀφούχτιστος 1 καὶ 2, δ ιδ. 2) Ὁ μὴ ὑπεξαίρεθεὶς Λεξ. Δημητρ.: Ἀπ' ὅσα τοῦ λάχαιναν τίποτε δὲν ἀφινε ἀφούχτωτο.

ἄφρα ἢ, Ἀθῆν. (παλαιότ.) Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) ἄφρη Ἡπ. Πελοπν. (Κορινθ. Μεσσ. Σπάρτ. Τρίκκ. Τρίτ.) κ.ά.—ΙΓρυπάρ. Σκαραβ. 45 ἄφρ' Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Βλάστ.) ἄφρι Θράκ. (Σουφλ.) ἄφρη Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφρίζω καθὼς καὶ ἀχνίζω - ἄχνα καὶ ἄχνη κττ. Περί τοῦ τύπου ἄφρι, ἐν ᾧ μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ τελικοῦ ἢ ἀνεπτύχθη συνοδίτης φθόγγος ι ιδ. ἈνθΠαπαδοπ. Γραμματ. βόρ. ιδιῶμ. 22.

Ἀφρὸς ἔνθ' ἀν.: Βγάζει ἄφρη ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Τρίκκ. Βγάζ' ἄφρα ἀπ' τοῦ στόμα τ' Φιλιπούπ. Τὸ γάλα εἶναι οὖλο ἄφρη Μεσσ. || Ἄσμ.

Κυρά μ', τὴ θυγατέρα σου τὴν ἡλιογεννημένην,
'ς τὸν ἥλιο ἐγεννήθηκε, 'ς τὸν ἥλιο κουναρειέται
καὶ 'ς τὴν ἀφρὴ τοῦ γαλατιοῦ τὴν εἶναι βαφτισμένην
Ἡπ.

Οἱ θυο-ν-ἀλέθουν μὶ κρασι κ' οἱ πέντι μὶ τοῦ γάλα,
μὶ τὴν ἀφρὴ τοῦ γαλατιοῦ-ν-ἀλέθουν οἱ ἄλλοι πέντι
Ζαγόρ.—Ποίημ.

Μ' ἄγρια ἄφρη ἢ ὄχεντρα | θεωριακωμένη βαλαντώνει
ΙΓρυπάρ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἄφρητα, ἀφρί, ἀφρία.

ἀφραγίλα ἢ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄφραγος, δι' δ ιδ. ἄφραχτος, καὶ τῆς καταλ. -ίλα.

Τὸ νὰ εἶναι τι ἄφρακτον.

ἄφραγκος ἐπίθ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐς. φράγκο.

Ὁ στερούμενος παντελῶς χρημάτων. Συνών. ἀδέκαρος, ἀναπαράδισις, ἀνάργυρος (I), ἄπαρος, ἀπένταρος, ἄψιλος.

ἀφραγόστομος ἐπίθ. Θράκ. (Ἐπιβάτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄφραγος, δι' δ ιδ. ἄφραχτος, καὶ τοῦ οὐς. στόμα.

Ὁ ἔχων ἄφρακτον στόμα, ἀθυρόστομος. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀτσαλίσις.

ἀφράλα ἢ, Ζάκ. Ἡπ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Ὀλυμπ.) κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐς. ἀφρός καὶ ἄλας.

Τὸ λευκότερον καὶ λίαν εὐθρυπτον ἄλας προερχόμενον ἐξ ἐξατμίσεως θαλασσίου ὕδατος εἰς κοιλώματα πετρωδῶν αἰγιαλῶν. Συνών. ἀλατάρμη 2, ἀλοσάχνη 1, ἀλυκὴ 2, ἀλυκία 2, ἀρός 3, ἀφράλατο, ἀφρίλα, ἀφρίνα, ἀφρίταρι, ἀφρίτης 1.

ἀφράλατο τό, Πελοπν. (Μάν.) Στερελλ. (Μεσολόγγ.) κ.ά. ἀφράλατον Σάμ. κ.ά. ἀφράλατο Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἀφρός καὶ ἄλάτι.

Ἀφράλα, δ ιδ.

ἀφραμυγδαλῆς ἢ, ἀμάρτ. ἀφρομυγδαλῆς Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Παππούλ. Χατζ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἀφρός καὶ ἀμυγδαλῆς.

Ἀμυγδαλέα παράγουσα τὸ ἀφραμύγδαλο, δ ιδ.

ἀφραμύγδαλο τό, Νάξ. ἀφρομύγδαλο Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Παππούλ. Χατζ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἀφρός καὶ ἀμύγδαλο.

Ἀμύγδαλον ἔχον εὐθραυστον φλοιόν. Συνών. ἀφραταμύγδαλο, ἀντίθ. πετραμύγδαλο.

***ἀφράσιastos** ἐπίθ. ἀφράσιastους Λέσβ. ἀφράδastους Λέσβ. ἀφρέδastους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φρασιστός <*φρασίζω.

1) Ὁ ἀηδὴ καὶ ἀσυνάρτητα λαλῶν ποῦ «δὲν ἔχιν μὲ ἀφραθὰ τὰ λόγια τ'» ἢ ὁ ἀηδὴς καὶ ἀσυνάρτητος, ἐπὶ λόγου: Λόγια ἀφράδαστα («π' δὲν ἔχιν μὲ ἀφραθὰ, μὲ γλύκα»). 2) Μωρός, ἀνόητος.

ἄφραστος ἐπίθ. Ζάκ. Πελοπν. (Δημητσάν.) κ.ά.—ΑΠροβελ. Ποίημ. 10.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄφραστος.

1) Ἀνέκφραστος Ζάκ. κ.ά.—ΑΠροβελ. ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

Μέσ' 'ς τὴν καρδιά μου ἡ ἄφραστη κυλάει ματιά του ΑΠροβελ. ἔνθ' ἀν. 2) Ἀποτελεσματικὸς, δραστήριος, ἐπὶ φαρμάκου Πελοπν. (Δημητσάν.): Εἶναι ἄφραστο γὰ τὸ βῆχα αὐτὸ τὸ γιαιρικό.

ἀφραταμύγδαλο τό, Νάξ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφράτος καὶ τοῦ οὐς. ἀμύγδαλο.

Ἀφραμύγδαλο, δ ιδ.

***ἀφρατῆς** ὁ, ἀφρατῆς Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀφράτο, δι' δ ιδ. ἀφράτος, καὶ τῆς καταλ. -ῆς.

Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον φύεται τὸ φυτὸν ἀφράτο (ιδ. ἀφράτος Β 2).

